

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Štolbové a soudců JUDr. Zdenky Krupové a Mgr. Šárky Hájkové ve věci žalobce **COOP Hořovice, družstvo**, IČO 00031747, se sídlem Palackého nám. 200, 268 40 Hořovice, proti žalovaným

- 1) [REDACTED], narozenému [REDACTED] bytem [REDACTED]
- 2) [REDACTED], narozené [REDACTED] bytem [REDACTED], zastoupeným JUDr. Petrem Jonášem, advokátem se sídlem Svornosti 172, 252 42 Jesenice, **o určení existence věcného břemene - práva odběru vody ze studny**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 25. 2. 2016, č. j. 6 C 348/2013-378,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku III. **mění** tak, že výše nákladů řízení je [REDACTED],-Kč.

II. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku II. a ve zbylém rozsahu výroku III. **potvrzuje**.

III. Žalobce je **povinen** zaplatit žalovaným na nákladech odvolacího řízení [REDACTED],- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Berouně rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, č. j. 6 C 348/2013-378, výrokiem I. zastavil řízení v rozsahu co do uložení povinnosti žalovaným a každému dalšímu vlastníku pozemku parc. č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] strpět věcné právo spočívající v právu čerpání vody ze studny vlastníky studny nacházející se zčásti na pozemku

žalobce a zčásti na pozemku žalovaných, výrokem II. zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal proti žalovaným určení, že mu svědčí věcné právo – právo čerpání vody ze studny nacházející se zčásti na pozemku žalobce a zčásti na pozemku žalovaných, tedy určení existence věcného břemene mezi žalobcem jako oprávněným a žalovanými jako povinnými ve prospěch vlastníka pozemku parc. č. ■■■, jehož obsahem je povinnost vlastníka pozemku parc. č. ■■■ v katastrálním území ■■■ umožnit žalobci jako vlastníkovu budovy č. p. ■■■ na pozemku parc. č. ■■■ a tohoto pozemku parc. č. ■■■ odběr a čerpání vody ze studny, jejíž poloha je vyznačena v polohopisném zaměření studny, vyhotoveném Václavem Heppnerem, Geodetická kancelář, Nerudova ulice 110, 268 01 Hořovice, výrokem III. uložil žalobci povinnost nahradit žalovaným oprávněným společně a nerozdílně náklady řízení v částce ■■■,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce. Soud prvního stupně (dále jen soud I. stupně) při svém rozhodování vyšel ze zjištění, že právní předchůdce žalobce nabyl do vlastnictví na základě přídělové listiny vydané tehdejší Okresním národním výborem v Berouně dne 11. 6. 1959 pozemky parc. st. č. ■■■ a parc. č. ■■■ v katastrálním území ■■■, prosté všech břemen a jiných závazků, za účelem výstavby typové prodejny potravin v této obci. Na podkladě geometrického plánu k oddělení částí pozemků a následné změny číslování parcel je tedy žalobce nyní zapsán v katastru nemovitostí jako výlučný vlastník budovy č. p. ■■■ na pozemku parc. č. ■■■ - objekt občanské vybavenosti a pozemku parc. č. ■■■ (původně parc. st. č. ■■■) – zastavěná plocha a nádvoří. Tyto pozemky byly určeny jako vhodné staveniště v souladu se stanoviskem Odboru pro výstavbu Rady Krajského národního výboru v Praze ze dne 15. 10. 1958 s tím, že předmětem převodu ve prospěch žalobce nebyla studna, jež byla určena k zásobování budoucí prodejny vodou a kterou již v té době spolu s nemovitostmi sousedícími s pozemky žalobce užívalo JZD a nájemce domu č. p. ■■■ (vše v rámci bývalého statku, patřícího původně dle postupní smlouvy ze dne 20. 12. 1943 ■■■, jenž své vlastnictví pozbyl na základě výměru Okresního národního výboru v Berouně – rozhodnutí o výkupu ze dne 19. 11. 1952). Rada MNV v ■■■ žalobce upozornila, že při výběru staveniště bylo vždy jednáno o zajištění bezplatného odebírání vody, tj. užívání studny, nikoliv o vyčlenění do vlastnictví žalobce. Při jednání konaném na MNV v ■■■ dne 7. 12. 1959 ve věci projednání žádosti žalobce o udělení stavebního povolení ke stavbě typové prodejny bylo dále stanoveno, že přívod vody do prodejny byl proveden přípojkou ze stávající studny z objektu č. p. ■■■ jež byla společná jak pro JZD v ■■■ a nájemníka v č. p. ■■■, tak i pro žalobce, jemuž náleželo udržování studny a čerpacího zařízení pro prodejnu. JZD mělo udržovat čerpadlo v nádvoří domu č. p. ■■■. Rozhodnutím ze dne 22. 12. 1959 pak Odbor výstavby a vodního hospodářství rady ONV v Berouně vydal žalobci povolení ke stavbě prodejny za podmínky, že zásobování vodou z této studny bude provedeno nákladem žalobce, který má zajišťovat údržbu této studny. Studna s čerpadlem je umístěna na hranici pozemků parc. č. ■■■ a ■■■ (tzn. zčásti pod objektem prodejny) a doposud slouží k zásobování prodejny vodou. Žalobce provedl v roce 1984 na své náklady její prohloubení (na základě stavebního povolení) a v roce 2008 získal povolení k odběru vody z této studny, aniž by ostatní účastníci vodoprávního řízení (tedy i právní předchůdkyně žalovaných) vznesli jakékoliv námitky. Původním vlastníkem studny (náležející ke statku) byl ■■■ jemuž byly v rámci restituce vydány bez dluhů, břemen a závad na základě dohody ze dne 6. 12. 1991, ve znění dodatku ze dne 10. 11. 1992, pozemky č. kat. st. ■■■ a č. kat. ■■■, nyní parc. č. ■■■ a ■■■, s tím, že Pozemkový úřad svým rozhodnutím ze dne 18. 11. 1992, č.j. OPÚ 599/91-S, tuto dohodu schválil; část pozemků zastavěná prodejnou potravin a autobusovou čekárnou oprávněně osobě vydána nebyla. Dle ujednání ze dne 4. 10. 1991 se pak ■■■ zavázal umožnit žalobci zásobování prodejny vodou s tím, že poměry ke studni měly být

řešeny samostatnou smlouvou. Vlastnictví [redacted] k pozemkům parc. č. [redacted] včetně zemědělské usedlosti č. p. [redacted] a studny pak bylo převedeno kupní smlouvou ze dne 28. 7. 1994 manželům [redacted] a [redacted]. [redacted] pak tento nemovitý majetek prodala kupní smlouvou ze dne 21. 6. 2010 žalovaným. Režim užívání studny, jež byla předmětem převodu vlastnického práva podle uvedených kupních smluv, pak byl mezi žalobcem a vlastníky studny [redacted] a po ní i žalovanými upraven smlouvami o nájmu studny, na jejichž základě bylo žalobci umožněno čerpat vodu ze studny za sjednanou úplatu. Ještě před skončením nájmu uplynutím doby ke dni 31. 12. 2013 (kdy poslední nájem, sjednaný na dobu určitou, nebyl žalobci prodloužen a žalovaní jej vyzvali k ukončení odběru vody ze studny a k odstranění čerpadla v ní umístěného) se strany pokoušely upravit své vzájemné poměry vyplývající ze sousedských vztahů včetně užívání studny dohodou s tím, že žalobce pro tyto účely nechal zpracovat polohopisné zaměření studny geodetem. K dohodě však strany nedospěly. Soud I. stupně uzavřel, že služebnost práva čerpání vody ze studny nevznikla úředním rozhodnutím a nedošlo ani k vydržení práva odpovídajícího služebnosti čerpání vody ze studny (dříve věcné břemeno). Zřízení věcného břemene úředním výrokem sice zákon č. 141/1950 Sb., občanský zákoník platný a účinný od 1. 1. 1951, v ustanovení § 168 připouštěl, avšak jenom tam, kde to výslovně umožnil zákon a s obsahem výslovně zákonem stanoveným (např. v předpisech o vyvlastnění nebo přímo v občanském zákoníku u zrušení spoluvlastnictví a rozdělení společné věci). Za zřízení věcného břemene úředním rozhodnutím nelze považovat zápis ze 7. 12. 1959 či rozhodnutí o přípustnosti stavby z 22. 12. 1959, ve kterých byl odběr vody ze studny pro novou stavbu prodejny řešen. Právo odpovídající věcnému břemenu - právu čerpání vody ze studny nemohlo být ani vydrženo, když uvedený občanský zákoník z roku 1950 nepřipouštěl možnost vydržení ve vztahu mezi socialistickými vlastníky a nebylo možné vydržet ani ve vztahu ke státu. Původní vlastník zemědělské usedlosti č. p. [redacted] pozbyl vlastnictví v roce 1952 na základě rozhodnutí o výkupu a majetek přešel do vlastnictví státu s tím, že se studnou později hospodařilo jednotné zemědělské družstvo a nájemce domu č. p. [redacted]. Vydržení nelze opřít o žádný titul (smlouvu), byť by byl jen putativní.

Proti tomuto rozsudku se žalobce včas odvolal proti výrokům II. a III. Vytýká soudu I. stupně nesprávné právní posouzení věci. Podle jeho názoru je zápis ze dne 7. 12. 1959 formou úředního úkonu a tímto úkonem byl vysloven záměr věcné břemeno zřídit. Od tohoto zápisu se odvíjí dobrá víra žalobce, který od roku 1959 nerušeně až do roku 2010, resp. 2013, vodu ze studny odebíral a nikdo toto jeho právo nezpochybnil. V roce 1984 bylo právnímu předchůdci žalobce vydáno povolení k prohloubení studny, v roce 2008 bylo žalobci vydáno úřední povolení k odběru vody ze studny. Desetiletá vydržecí doba počala plynout již v roce 1959. V době výstavby prodejny pro její zásobování vodou jiný zdroj zajištěn nebyl a nebyl zajištěn ani dalších 57 roků. K omezení vlastníka studny tak došlo v důležitém obecném zájmu ve smyslu ustanovení § 108 tehdy platného občanského zákoníku. I v přídělové listině z 11. 6. 1959 se konstatuje, že „nemovitosti jsou prosté všech břemen a závazků a ONV je oprávněn převést na přídělce potřebná dosavadní reálná břemena, případně je zřídit nově, jakož i učinit opatření zaručující splnění účelu přídělu a řádné hospodaření na přidělené půdě. Těmito podmínkami jsou vázáni i právní nástupci původních přídělců.“ Vlastníka pozemku se studnou odebírání vody žalobcem nijak neomezilo a kromě toho to byl žalobce, který se od roku 1959 o studnu staral a údržba studny mu byla i výslovně uložena rozhodnutími státních úřadů, jako je oznámení o zahájení stavebního řízení či rozhodnutí o povolení stavby. Na věc podle názoru žalobce dopadá ustanovení § 139 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1950, které upravuje dělení věci. Předmětem dělení byla vykoupená zemědělská usedlost a v roce

1959 bylo rozhodnuto tak, že studna zůstává u domu č. p. ■■■, což žalobce celé roky akceptoval. Studna je uváděna v listinách, kterými soud I. stupně provedl důkaz, jako společná s tím, že žalobci náleží právo odběru vody z ní a že žalobce je povinen studnu udržovat. Žalobce se neztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že věcné břemeno čerpání vody bylo možné zřídit pouze smluvně. Právo odpovídající věcnému břemenu bylo možné vydržet a k tomu také ze strany žalobce došlo. Všechny listiny týkající se stavebního řízení ve vztahu ke stavbě prodejny jsou svým obsahem poplatné tehdejší době. Žalobce nemá v ruce žádnou jednoznačnou listinu koncipovanou jako úřední rozhodnutí s výrokem o zřízení věcného břemene odběru a čerpání vody. Z listin, které se zachovaly a kterými soud I. stupně provedl důkaz, lze však jednoznačně dovodit, že žalobce byl v dobré víře od roku 1959, kdy vodu ze studny začal čerpat. Žalobce pro případ jeho neúspěchu ve věci žádá pro rozhodnutí o nákladech řízení použití ustanovení § 150 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) vzhledem k okolnostem případu i k tomu, že jednání 15. 1. 2015, 26. 2. 2015 a 11. 6. 2015 byla odročována na základě požadavků žalovaných a docházelo tak k protahování řízení.

K odvolání se žalovaní krátce vyjádřili, odkázali na odůvodnění napadeného rozsudku s tím, že z důvodů procesní ekonomie se k argumentům žalobce nebudou podrobně vyjadřovat. Navrhli potvrzení rozsudku soudu I. stupně v odvoláním napadených výrocích.

Odvolací soud přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, podle ustanovení § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. a neshledal odvolání žalobce důvodným.

Soud I. stupně správně a úplně zjistil skutkový stav věci. Odvolací soud převzal jeho skutková zjištění a pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Správné je i právní posouzení věci soudem I. stupně. Žalobcem je tvrzeno, že v tehdejší dikci zákona věcné břemeno (nyní od 1. 1. 2014 služebnost) spočívající v právu odebírat a čerpat vodu ze studny, která byla vždy příslušenstvím domu č. p. ■■■ v k. ú. ■■■■ vzniklo úředním rozhodnutím. Za takové rozhodnutí považuje zápis ze 7. 12. 1959 z jednání v kanceláři MNV v ■■■■, který se týkal stavby objektu prodejny a ve kterém se uvádí, že přívod vody do prodejního objektu je proveden přípojkou ze stávající studny z objektu č. p. ■■■ v ■■■■. Jde o jednání, kterého se zúčastnili zástupci tehdejšího Okresního národního výboru v Berouně, Místního národního výboru v ■■■■, Okresního stavebního podniku Beroun, Lidového spotřebního družstva Jednota Beroun a Jednotného zemědělského družstva v ■■■■. Dále žalobce považuje za takové úřední rozhodnutí povolení ke stavbě prodejny z 22. 12. 1959, č. j. Výst. 14609/58-16 J- Lh, vydané Odborem výstavby Okresního národního výboru v Berouně, ve kterém je mimo jiné stanovena podmínka, že zásobování vodou bude provedeno nákladem investora ze stávající studny při č. p. ■■■ v ■■■■. Soud I. stupně správně aplikoval příslušná ustanovení zákona č. 141/1950 Sb., občanský zákoník platný a účinný od 1. 1. 1951, která v odůvodnění napadeného rozhodnutí cituje a odvolací soud kromě těchto citací odkazuje i na citaci z komentářové literatury k tomuto občanskému zákoníku. Závěr soudu I. stupně, že zřídit v tomto případě věcné břemeno odpovídající právu čerpat a odebírat vodu ze studny bylo možné za účinnosti uvedeného občanského zákoníku, tj. do 31. 3. 1964, smluvně, a to i mezi tehdejšími socialistickými organizacemi, je správný. Žádná listina, kterou byl v řízení před soudem I. stupně proveden důkaz, nemá náležitosti takové smlouvy, která by musela mít písemnou formu, a muselo by z ní být patrné, kdy právo vznikne (§ 40 odst. 1, 2 uvedeného

občanského zákoníku), zda právo odpovídající věcnému břemeni je spojeno s vlastnictvím určité nemovitosti nebo zda svědčí určité osobě, smlouva by musela být účastníky smluvního vztahu podepsána. Žádná z listin, kterými soud I. stupně provedl důkaz, není úředním rozhodnutím o zřízení věcného břemene. V podrobnostech odvolací soud opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se správně odkazuje na tam citovaný komentář k zákonu č. 141/1950 Sb., podle kterého zřídit právo odpovídající věcnému břemeni výrokem úředním bylo možné např. podle ustanovení § 139 odst. 2 uvedeného občanského zákoníku a podle vyvlastňovacích předpisů, které jsou uvedeny v citovaném komentáři u ustanovení § 108. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce v odvolání, že k dělení bývalé zemědělské usedlosti v [REDAKCE] č. p. [REDAKCE] včetně pozemků, došlo podle ustanovení § 139 odst. 1 tehdy platného občanského zákoníku. Nemovitosti byly vykoupeny podle zákona o nové pozemkové reformě č. 46/1948 Sb., předchůdce žalobce získal pozemek do vlastnictví přídělem, sousedící pozemek s domem č. p. [REDAKCE] a se studnou, která byla příslušenstvím domu č. p. [REDAKCE] a tudíž samostatnou věcí ve smyslu občanskoprávním, zůstaly ve vlastnictví státu a byly dány do užívání tehdejšímu Jednotnému zemědělskému družstvu v [REDAKCE]. To bylo v řízení před soudem I. stupně zjištěno a mezi účastníky je to i nesporné. Žalobce ani jeho předchůdce nikdy netvrdil, že by studna byla ve spoluvlastnictví žalobce a státu. Předchůdce žalobce vždy uznával, že studna zůstala vlastnictvím státu a byla dána do užívání jednotnému zemědělskému družstvu, kterému státní orgány přikázaly, že umožní žalobci čerpání a odběr vody ze studny za stavu, kdy v [REDAKCE] nebyl veřejný vodovod a šlo o jedinou prodejnu v místě.

Správný je i závěr soudu I. stupně, že žalobce nevydržel právo odpovídající věcnému břemeni odběru a čerpání vody ze studny. Soud I. stupně čerpal z jím uvedeného komentáře k zákonu č. 141/1950 Sb. a odvolací soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stejně závěry jsou obsaženy i v publikaci autora Bohuslava Petra, *Vydržení v českém právu*, 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2002, 36 až 41 s. Vydržet nemohl ani jeden socialistický vlastník proti jinému socialistickému vlastníku. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník platný a účinný od 1. 4. 1964 (dále jen obč. zák.), neupravoval vydržení až do 31. 3. 1982. Novelizován byl zákonem č. 131/1982 Sb. a s účinností od 1. 4. 1983 opět zavedl institut vydržení, a to i vydržení práv odpovídajících věcnému břemeni. Vydržet takové právo však mohl pouze občan, nikoliv právnická osoba, vydržet nemohl ani stát (§ 135a, 135c obč. zák.). Až od 1. 1. 1992 na základě novely obč. zák. zákonem č. 509/1991 Sb. může vydržet i právnická osoba, může vydržet i stát. Lze si započítat i vydržecí dobu předcházející datu 1. 1. 1992 s tím, že vydržecí doba je desetiletá (§ 134 obč. zák.). Právnická osoba totiž mohla být subjektem držby, včetně držby práva odpovídajícího věcnému břemeni již v době před novelizací obč. zák. zákonem č. 131/1982 Sb., avšak její oprávněná držba nemohla v důsledku úpravy vydržení v ustanovení § 135a obč. zák., který omezoval vydržení výslovně na občana, vyústit v nabytí vlastnictví ani v nabytí práva odpovídajícího věcnému břemeni. Tento stav byl změněn až novelou obč. zák. provedenou zákonem č. 509/1991 Sb. Dobrá víra vydržitele nemůže být založena na subjektivních okolnostech, ale musí tu být vždy nějaký právní důvod, titul, byť by byl jen domnělý (putativní), oprávněný držitel musí být v dobré víře „se zřetelem ke všem okolnostem.“ K vydržení nepostačí pouze chování, které by mohlo být obsahem takového práva, tj. např. odebírání a čerpání vody ze studny. V tom je judikatura Nejvyššího soudu dlouhodobě konstantní a lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 417/98 nebo na publikaci Spáčil. J. *Věcná břemena v občanském zákoníku*. Vydání první. Praha: C. H. Beck, 2006, 20 až 26 s. Podle názoru odvolacího soudu však žalobce nemohl opírat svoji dobrou víru o žádný titul, byť pouze domnělý. Takovým

titulem rozhodně není správní rozhodnutí o povolení stavby z 22. 12. 1959 nebo zápis z jednání ze 7. 12. 1959. Žalobce od samého počátku věděl, že čerpá vodu z cizí studny a choval se jako vlastník s tím, že studnu udržoval jenom proto, že mu to bylo tehdejšími orgány, jako byl např. okresní národní výbor, nařízeno. V roce 1991 se o svůj majetek přihlásil restituent [REDAKCE] a ze zápisu ze 4. 10. 1991 o jednání, kterého se zúčastnili zástupci žalobce, Obecního úřadu [REDAKCE] a [REDAKCE] vyplývá, že se [REDAKCE] takto neformálně zavázal, že umožní ze svojí studny zásobování vodou prodejny včetně bytu a bylo dohodnuto, že „studna, která je původní stavbou, bude řešena zvláštní smlouvou.“ Ze strany [REDAKCE] šlo tedy jednoznačně o výprosu, jak i správně uvádí soud I. stupně. Z dokazování před soudem I. stupně vyplývá, že následně si žalobce se všemi vlastníky studny sjednával odběr a čerpání vody ze studny na základě nájemních smluv, což zcela popírá jeho tvrzení, že byl v dobré víře, že má právo vodu ze studny čerpat a odebírat.

Ze všech uvedených důvodů odvolací soud potvrdil napadený rozsudek ve věci samé v napadeném výroku II. jako věcně správný podle ustanovení § 219 o. s. ř.

Podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. byl změněn výrok III. rozsudku soudu I. stupně, když odvolací soud dospěl k odlišnému výpočtu výše nákladů řízení před soudem I. stupně. Při zastoupení dvou osob byly učiněny podle obsahu spisu tyto úkony právní služby: převzetí zastoupení, vyjádření z 27. 3. 2014, vyjádření z 24. 6. 2014, vyjádření z 20. 10. 2014, ústní jednání 6. 11. 2014, místní šetření 3. 12. 2014, vyjádření k doplnění žaloby z 9. 4. 2015, účast u jednání dne 15. 2. 2015, 21. 1. 2016, písemný závěrečný návrh z 25. 2. 2016. Dne 5. 8. 2014, 14. 4. 2015 a 20. 10. 2015 se zástupci účastníků dostavili k nařízeným jednáním u soudu I. stupně, avšak jednání ve věci samé nebylo zahájeno, šlo jen o jakési pokusy o smír, vzájemné sdělení stanovisek s tím, že účastníci se vždy dohodli, že budou mimosoudně jednat a řešit i další vzájemné neshody, které s předmětem sporu nesouvisí. Podle názoru odvolacího soudu lze za tato tři poslední setkání přiznat náhradu jen za ztrátu času ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny podle ustanovení § 14 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. V těchto třech případech nenáleží proto režijní paušál podle ustanovení § 13 odst. 1 advokátního tarifu a náhrada času náleží jednou bez ohledu na počet zastupovaných osob. Za vyjádření k návrhu žalobce na přerušování řízení náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu. Tarifní hodnotou je podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. c) advokátního tarifu částka [REDAKCE] Kč, ze které mimosmluvní odměna za 1 úkon právní služby činí podle ustanovení § 7 bod 5. advokátního tarifu [REDAKCE] Kč. Podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu se mimosmluvní odměna za každou zastupovanou osobu snižuje o 20%, tj. na částku [REDAKCE],-Kč. Za 20 úkonů právní služby, ke kterým náleží i režijní paušál, činí mimosmluvní odměna [REDAKCE] Kč a s připočtením 10 režijních paušálů po [REDAKCE] Kč je to celkem [REDAKCE],-Kč. Za vyjádření se k návrhu na přerušování řízení náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny, tj. za 1 zastupovanou osobu [REDAKCE] Kč, za 2 zastupované osoby [REDAKCE],-Kč. K tomu náleží režijní paušál [REDAKCE],-Kč, tj. celkem [REDAKCE],-Kč. Za shora uvedené účasti u soudu I. stupně, kdy se účastníci jen dohadovali o možnosti mimosoudního jednání ve věci a věnovali se i „sousedským sporům“, které nesouvisí s předmětem žaloby, aniž by bylo zahájeno jednání ve věci samé a prováděny důkazy, přiznal odvolací soud za ztrátu času ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny, tj. [REDAKCE],-Kč, celkem [REDAKCE]-Kč. Režijní paušály zde nenáleží. Ze součtu uvedených částek [REDAKCE]-Kč náleží 21% DPH, tj. [REDAKCE]-Kč. Celková částka nákladů řízení před soudem I. stupně je [REDAKCE]

Odvolací soud se při vyhlášení rozsudku dopustil početní chyby při výpočtu výše náhrady nákladů řízení, kterou v písemném vyhotovení rozsudku napravil postupem podle § 164 o. s. ř.

Odvolací soud neshledal důvod k použití ustanovení § 150 o. s. ř. a tedy k nepřiznání náhrady nákladů řízení zcela úspěšným žalovaným. Žalovaní se nechovali nijak šikanózně, až do konce roku 2013 umožňovali odběr a čerpání vody na základě nájemních smluv. Se svojí obranou byli zcela úspěšní a bylo by nespravedlivé, aby nesli náklady řízení ze svého. K jejich tíži nemůže jít skutečnost, že v obci [REDAKCE] dochází k vybudování veřejného vodovodu až v současné době a že prodejna žalobce byla vybudována, aniž by měla vlastní zdroj voda a nedošlo již od samého počátku ke zřízení věcného břemene smlouvou.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. a plně úspěšným žalovaným bylo přiznáno za 1 úkon právní služby, tj. účast u odvolacího jednání, na mimosmluvní odměně [REDAKCE],-Kč, 1 režijní paušál [REDAKCE],-Kč, celkem [REDAKCE],-Kč, a z této částky 21% DPH, tj. [REDAKCE],-Kč. Celková částka nákladů odvolacího řízení je [REDAKCE],-Kč. Odvolací soud neshledal účelně vynaloženým nákladem náklad na vyjádření k odvolání, ve kterém není žádný právní rozbor věci a zástupce žalovaných sám uvádí, že z ekonomických důvodů se vyjadřovat nebude a jen navrhuje potvrzení rozsudku soudu I. stupně.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Berouně za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 1. prosince 2016

JUDr. Martina Štolbová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Šulcová